

глави, малки и голѣми. Най-отпредъ пострѣно едно платно бѣло.

Звънецътъ ударва. Тъмнина настава. Дана ме отбулва и азъ виждамъ чудо: деца, колà, хора и автомобили тичатъ по платното. И хората нѣми. Само устни мърдатъ, а не проговарятъ. Гледамъ и си думамъ: „Ехъ, видишъ ли, Джавко, какво чудно нѣщо! Блазе на тогова, който го измислилъ!“ И изведнѣжъ нѣщо хубаво помислямъ. Азъ самъ съмъ отворилъ за кучета кино. И въ моето кино още по-голѣми чудесии ставатъ. Хора и животни не само се движатъ, но и съ гласъ говорятъ. Отъ далечъ и близко кучета пристигатъ. Гледатъ и се чудятъ. И всички ме питатъ: „Кой това измисли?“ Гордо имъ отвръщамъ: „А-азъ, а-азъ, а-азъ!“

Усѣтихъ, какъ Дана ми хваща устата. Чухъ, че нѣкой ка-

за: „Тоя лай какъвъ е? Кой е влѣзълъ съ куче? Сега ще се види!“

Помислихъ, че Дана за менъ ще пострада. Дръпнахъ се и скочихъ. Хукнахъ къмъ вратата измежду краката на нашѣ съседни. Тѣ скочиха лудо. — „Олеле, какво е!“ — викнаха страховито. Дигна се тревога. Киното прекъсна. Искочихъ на пѣтя. Тамъ дочакахъ Дана. Тя щомъ ме съгледа, почна да се кара:

— Ахъ, ти Джавко, Джавко! Какво чудо стори! Нѣма да те вода никога на кино!“

Мълчахъ си смирено, но на умъ си рекохъ: „Замрълъ съмъ азъ много за нѣми картини! Да знаешъ ти само, какво азъ измислихъ за мойтѣ събратя! — Говорящо кино! То скоро ще стане. Азъ ще съмъ директоръ. И тебе ще пушамъ, о любезна Данке, винаги безплатно.“

Джавъ Кжсоопашковъ,
Главенъ директоръ на говорящо кино.

